

Arrest

nr. 126 899 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig van het dorp Yezok, district Ganzi, prefectuur Ganzi, provincie Sichuan in de Volksrepubliek China (VCR).

U woonde bij met uw ouders die boeren zijn tot u op uw vijftiende naar het Nyage klooster ging. Dit ligt ongeveer een uur te voet van uw dorp. Tijdens de vakanties ging u naar huis, soms voor enkele maanden. Toen u 16 was ging u naar het Yachiga klooster, dat ongeveer 5 uur per bus van Yezok ligt. U veranderde van plaats met het oog op een betere opleiding door lama's met meer aanzien. U verbleef er tot 2009, hoewel u naar huis bleef gaan tijdens de vakanties. Toen u op zo'n thuisbezoek was vielen de Chinezen binnen in uw klooster. Ze vonden een foto van de Dalai Lama in uw kamer. Een nicht die eveneens non was in dat klooster verwittigde u hier telefonisch van, maar verklaapte niet aan

de Chinezen waar uw zich werkelijk op dat ogenblik bevond. Daarop besloot u op aanraden van uw ouders om uw thuis te verlaten en te vluchten. Na 3 dagen reed u eerst per moto naar Lhasa waar u tien dagen bleef. Vervolgens reisde u met een smokkelaar verder per moto en te voet naar Dram. Daar stak u de grens illegaal over maar werd even later door de politie vastgehouden. U verbleef een nacht op het politiekantoor, waar u een valse identiteit opgaf, namelijk Thupten Samten Tsomo. De dag erop werd u evenwel naar het Nepalese Nelen Khang (Reception Centre) overgebracht. U was nog steeds bang om te worden gerepatriëerd en behield uw valse naam, ook later gedurende uw volledige verblijf in India. Op 29 oktober 2009 kwam u per bus in India toe. Op 19 november werd u er in de Nelen Khang van Daramsala geregistreerd. Vervolgens verbleef u gedurende 4 maanden in de Soga school in Daramsala, tot u werd toegelaten tot in het Dolma Ling nonnenklooster. Dit was uw ambitie geweest en u bleef er tot december 2012. Op dat moment huwde u uw verloofde en vervoegde u hem in Bir, waar u een Indisch huis huurde. U probeerde een zaak op te starten, maar slaagde er niet in om een pand in Palampur te huren waar u samen uw oog op had laten vallen. De verhuurder zei dat dit niet was toegestaan voor Tibetanen. Ook andere pogingen om werk te vinden liepen op een sisser af. Uw schoonmoeder onderhield u met haar inkomen uit de verkoop van thee en broodjes. Aangezien zowel u als uw echtgenoot werkeloos bleven besloot u om het land te verlaten. Bovendien was u een aantal keer aangerand geweest door Indische mannen, maar de Indische politie had geweigerd om maatregelen te nemen. U vertrok op 25 november 2013 en reisde via Bangkok naar Hong Kong op uw Identity Certificate (IC). Uw originele Registration Certificate (RC) werd afgenomen door de politie bij uw vertrek uit India, toen u het exit visum aanvraagde. Uw originele IC diende u af te geven aan de smokkelaar in Hong Kong. Na een onderbreking van enkele dagen reisde u met een Taiwanees paspoort verder naar Italië. Vervolgens ging u per bus naar Zwitserland en België. U vroeg asiel op 4 december 2013.

Bij een terugkeer naar Tibet vreest u te worden gevangengenomen wegens uw illegaal vertrek.

Bij een terugkeer naar India vreest u het moeilijk te zullen hebben wegens de onmogelijkheid om naar Tibet terug te keren om uw ouders te bezoeken, het gebrek aan werk, het gedrag van de mannen, en de discriminatie die u en andere Tibetanen er ervaren.

U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: het origineel van uw Chinese identiteitskaart, een brief van het Dolma Ling klooster, het attest van het Reception Centre in India en uw Green Book, evenals kopies van uw RC, het Reception Centre in Nepal en de RC van uw echtgenoot.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in november 2009 heeft u tot december 2012 in India verbleven. Eerst verbleef u gedurende enkele maanden in de Soga school in Dharamsala. Op 6 mei 2010 trad u in bij het Dolma Ling nonnenklooster van Dharamsala. U verbleef hier tot december 2012, toen u uw echtgenoot Chimey Stering huwde en u in Bir ging samenwonen. Geen van u beide kon in de daaropvolgende periode werk vinden. U verklaart dat u tweemaal het slachtoffer werd van een poging tot verkrachting en eenmaal effectief werd verkracht door een Indische man. In december 2013 verliet u, zonder uw echtgenoot, India.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en de neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC. Hoewel u melding maakt van complicaties

toen u in 2012 laattijdig uw verlenging aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 13.02.2014, p. 9) blijkt uit de door u neergelegde documenten dat u wel degelijk het recht op verlengd verblijf bekwam tot 13.06.2013 (en daaropvolgend ook tot 13.06.2014). Uw bewering in de CGVS vragenlijst die u op 18.12.2013 met behulp van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde, dat u geen verblijfsdocumenten in India had, is dus onjuist.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u er **ten eerste** nooit de kans zou krijgen om uw ouders in Tibet terug te bezoeken, vestigde u er **ten tweede** de aandacht op het gebrek aan rechten en de heersende discriminatie van Tibetanen in India, met name inzake werk en wonen en haalde u **ten derde** aan dat u het slachtoffer werd van 2 mislukte en 1 geslaagde pogingen tot verkrachting door Indiërs.

Voor wat betreft uw argument dat u zonder Belgische nationaliteit uw ouders geen bezoek zou kunnen brengen, dient het CGVS op te merken dat dit probleem geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming inhoudt.

Voor wat betreft uw klachten over het gebrek aan rechten van de Tibetanen dient er op te worden gewezen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala jaarlijks hun RC laten verlengen en dit verloopt gewoonlijk routineus en gesmeerd. Bovendien helpt de Tibetaanse overheid iedereen die problemen ondervindt bij het verkrijgen van een RC. In het merendeel van de gevallen wordt er een oplossing gevonden, hetgeen ook uit uw relaas blijkt (p. 9). Ik merk over dit asielmotief eveneens op dat u in de antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken invulde dingen verkeerd voorstelde. U stelde daarin immers dat u geen verblijfsdocumenten had. Daarentegen toen u expliciet werd gevraagd of u nog problemen kende met de autoriteiten of van algemene aard antwoordde u in beide gevallen ontkennend (vragenlijst p. 2). Overigens verklaart u dat u, noch uw echtgenoot, werk konden vinden, maar ondanks herhaaldelijk doorvragen kan u geen specifieke voorbeelden voorleggen van sollicitaties (p. 7). Uit uw klaarblijkelijk gebrek aan enige effectieve inspanningen kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u gediscrimineerd werd. Uiteindelijk erkent u dat u inderdaad geen pogingen ondernam. Wat er ook van zij, het CGVS merkt op dat uit de informatie waarover het beschikt, blijkt dat Tibetaanse ballingen in India over heel wat rechten beschikken.

Voor wat betreft uw verklaring dat u het slachtoffer werd van seksuele intimidatie en geweld, dient het CGVS een aantal vraagtekens te plaatsen. Zo is het minstens bevreemdend dat u hier geen enkele melding of zelfs algemene of vage verwijzing naar maakt tijdens het eerste gehoor en in de vragenlijst. Slechts bij aanvang van het gehoor bij het CGVS meldt u voor het eerst wel dat u tweemaal het slachtoffer werd van pogingen tot verkrachting (p. 1). En pas wanneer het CGVS later in het gehoor grondiger op uw motieven om India te verlaten ingaat, vermeldt u, weliswaar in derde en laatste instantie, dat een Indische man u effectief misbruikte (p. 10). Aan de eerste twee vermeende voorvallen, een aanval door een taxichauffeur en een agressie door mannen in een winkel, kon u ontkomen. U heeft hiervoor geen enkele hulp gezocht. Bij de derde aanranding zou u met uw echtgenoot naar de politie zijn gegaan, maar u kan hiervan geen bewijs voorleggen. De politie zou u hebben gezegd dat het geen zin had om iets te ondernemen daar u niet wist waar de dader zich op dat ogenblik bevond. Nochtans, als de Indische autoriteiten niet ingrijpen bestaat steeds de mogelijkheid om zich te beroepen op de bijstand van Tibetaanse organisaties of departementen van de Central Tibetan Organisation (CTA). U heeft dit nagelaten. Kortom, gezien u deze problemen laattijdig meldde aan het CGVS en evenmin gewag maakte van ernstige inspanningen om klacht in te dienen, heeft het CGVS ernstige twijfels bij de aannemelijkheid ervan. Zo u al het slachtoffer werd van grensoverschrijdend gedrag kan het CGVS dan ook besluiten dat dit niet een dermate ernstige vorm aannam dat het voor u een reden was waarom u India hebt verlaten en een vervolging zou vormen in zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin vormt het een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun

reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was (of nog steeds bent) van een dergelijke IC.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit Taiwanese paspoort, zelfs de vermeende naam (Nian Wie) kon u niet met zekerheid herhalen (p. 11). De geboorteplaats en –datum vermeld in het paspoort kende u evenmin. Welk visum er in was aangebracht wist u ook niet. U verklaart dat u het eigenlijk niet had bekeken. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het zeer ongeloofwaardig overkomt dat u als zozegd Taiwanees staatsburger ternauwernood enkele woorden Chinees (p. 4) zou kunnen hebben gesproken tegen de grensautoriteiten. Dat het geen bezwaar is om Engels te spreken zoals u beweert (p. 12) is in Hong Kong niet enkel weinig aannemelijk gezien Hong Kong tot China behoort, maar ook gezien uw eigen verklaring dat u evenmin Engels spreekt (p. 4). Gezien op de luchthavens van Bangkok, Hong Kong en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen substantiële aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien geeft u geen afdoende verklaring waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Frankrijk zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1.050.000 roepies (ruim 12.000 euro), terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om uw door India afgeleverde internationaal reisdocument te gebruiken waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen.

U verklaarde dat u gedeeltelijk met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Hong Kong moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk reisdocument zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, zonder dat u blijkbaar enige moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u dacht dat het nergens voor diende en wees u erop dat u de taal hier ook niet spreekt. Deze ontwijkende verklaring kan niet overtuigen, u geeft er immers geen blijk van de intentie effectief te hebben gehad.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde kunnen mijn appreciatie van uw asielmotieven niet in de positieve zin ombuigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw “green book” vormt een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap behoort, zelfs met inachtname met uw verklaring dat de identiteitsgegevens hierin werden verzonden. Het kloosterattest tonen aan dat u – telkens onder diezelfde aangenomen identiteit - een non was in het Dolma Ling klooster. Uw identiteitskaart, het attest van de “Nelen Khang” Dharamsala en de kopie van het attest van de “Nelen Khang” Kathmandu vormen een begin van bewijs dat u uit Tibet, VRC afkomstig bent. DE IC en RC van uw echtgenoot vormen een begin van bewijs van uw partnerschap.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term ‘voldoende bescherming’ zoals gestipuleerd in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 32 stukken. Ter terechtzitting legt verzoekster nog een aanvullende nota neer met nog vijf bijkomende stukken (nrs. 33 tot en met 37).

De verwerende partij brengt met een aanvullende nota van 11 maart 2014 volgende stukken bij: COI Focus “China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”, d.d. 19 februari 2014; COI Focus “China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de “Schweizerische Flüchtlingshilfe”, d.d. 29 januari 2014, COI Focus China/India, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*, d.d. 25 maart 2014; ‘COI Focus China, *Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland*’, d.d. 19 mei 2014

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar beweerde land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste

jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die door verzoekster in de loop van haar asielprocedure werden neergelegd blijkt dat zij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning. Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met gebruik van een *Identity Certificate* (IC) dat zij in Hong Kong diende af te geven aan de smokkelaar. Bijkomend stelt verzoekster dat zij haar IC bekomen heeft op basis van een valse naam. Haar RC bevat immers valse identiteitsgegevens. Als de waarheid aan het licht zal komen zal verzoekster een ernstig risico lopen naar analogie van de andere landen waar een inbreuk op de verblijfswetgeving ook wordt bestraft en de kans bestaat dat men niet meer mag binnenkomen in het land aldus verzoekster.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder blijkt vooreerst dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC) en in het verleden reeds in het bezit gesteld was van een reisdocument (IC). Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014, p 20-21). Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data op het RC, vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Waar verzoekster stelt dat zij vreest dat de waarheid aan het licht zal komen over het gebruik van een valse naam valt niet in te zien hoe de Indiase administratie het gebruik van haar tweede 'aangenomen' naam zouden ontdekken nu verzoekster gedurende verschillende jaren onder deze naam in India gekend was en zij blijkens de documenten in het administratief dossier ook onder deze naam geregistreerd staat bij de *Central Tibetan Administration*. Ook het kloosterattest dat bevestigt dat verzoekster een non was, vermeldt dezelfde 'aangenomen' identiteit.

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met vijf stukken waarmee zij onder meer meent aan te tonen dat de mogelijkheid tot het verkrijgen van een nieuwe IC op het Indiase consulaat

louter theoretisch is (stukken 33 en 34). Nog daargelaten dat verzoekster in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren.

Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering haar IC te hebben afgegeven aan de smokkelaar, merkt de Raad op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verweerder, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "*dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar ook "*De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een

voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees'* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHV is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikken of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken. Stuk 37 waaruit moet blijken dat beide zaken nog steeds hangende zijn bij het Hof wijzigt niets aan het voorgaande.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij anders nooit de kans zou krijgen om haar ouders in Tibet opnieuw te bezoeken, omdat zij in India geen werk vond en Tibetanen er gediscrimineerd worden, en tenslotte omdat zij het slachtoffer werd van één geslaagde en twee mislukte pogingen tot verkrachting vanwege Indiërs.

Wat betreft de wens van verzoekster om opnieuw de toegang te verwerven tot China teneinde haar ouders te bezoeken, merkt de Raad op dat dit een motief is dat geen verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India en er gediscrimineerd worden, blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt daartegen dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster stelt weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van *"alomtegenwoordige discriminatie"*, doch de stukken die verzoekster daartoe bij haar verzoekschrift en aanvullende nota voegt, kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie en een verplichting tot het betalen van hogere inschrijvingsgelden aan de universiteit) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is,

nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding van maakte bij de aanvang van haar asielprocedure. Wat betreft de verkrachtingen waarvan verzoekster zelf beweerdelijk het slachtoffer zou zijn geweest, stelt de Raad vast dat verzoekster hiervan initieel bij de aanvang haar asielaanvraag geen melding maakte en al evenmin van ernstige inspanningen om klacht in te dienen waardoor de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten ernstig wordt ondermijnd. De bestreden beslissing besloot dienaangaande terecht dat zo verzoekster al het slachtoffer werd van grensoverschrijdend gedrag, uit het voorgaande kan worden besloten dat dit niet een dermate ernstige vorm aannam dat het voor haar een reden was waarom zij India heeft verlaten en een vervolging zou vormen in zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat de partijen bijbrengen dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar de '*precaire positie van vrouwen in India*' ten slotte alsook alle door haar aangebrachte stukken en beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER